

Nội dung bài viết

1. [Dàn ý phân tích nhân vật Liên trong Hai đứa trẻ của Thạch Lam](#)
2. [Những bài phân tích nhân vật Liên trong truyện ngắn Hai đứa trẻ của Thạch Lam](#)

DÀN Ý PHÂN TÍCH NHÂN VẬT LIÊN TRONG HAI ĐỨA TRẺ CỦA THẠCH LAM

I. Mở bài:

Thạch Lam là một trong những nhà văn nổi tiếng của Việt Nam trước cách mạng tháng Tám với tác phẩm “ Hai đứa trẻ”. Qua việc xây dựng nhân vật Liên, nhà văn đã tái hiện thành công cuộc sống nghèo khổ, quẩn quanh trong bế tắc cùng vẻ đẹp tâm hồn con người luôn hướng đến tương lai tốt đẹp, tươi sáng hơn.

II. Thân bài:

1. Giới thiệu tác giả, tác phẩm:

– Đi sâu vào những kiếp sống mòn mỏi, quẩn quanh trong bế tắc không lối thoát của những con người sống vô danh, vô nghĩa với những khám phá tinh vi về suy nghĩ, tâm hồn con người.

– Xây dựng nhân vật Liên trong một cuộc sống đang dần “ mọc lên, mòn ra, rỉ đi” với một tâm hồn nhạy cảm, tinh tế, một trái tim nhân hậu của một con người biết yêu thương, luôn ước mơ, khao khát hướng tới ánh sáng.

2. Nhân vật Liên:

***Lý do chọn điểm nhìn trần thuật là Liên:**

– Đã từng sống ở Hà Nội trái ngược hoàn toàn với phố huyện yên tĩnh, đen tối, nghèo khổ. Do đó, cô dễ có nhận thức sâu sắc về nỗi buồn, sự tù túng và hoài niệm về quá khứ.

– Liên là một cô gái mới lớn có tâm hồn tinh tế, nhạy cảm nên dễ xúc động với nỗi khổ đau của con người.

***Vẻ đẹp tâm hồn:**

– Nhạy cảm, tinh tế:

+ Lắng nghe được cả những âm thanh rất nhỏ của buổi chiều làng quê và có cái nhìn bao quát cả khung trời phía Tây rực rỡ trong ánh hoàng hôn.

=> Ngồi yên lặng bên mấy quả thuốc sơn đen và trong lòng gọi lên một nỗi buồn man mác.

- Gắn bó với mảnh đất này đến mức “thuộc cả mùi cát bụi”.
- Nhận ra vẻ đẹp bình dị của quê hương “một đêm mùa hạ êm như nhung và thoảng qua gió mát”.

- Trái tim nhân hậu biết yêu thương:

- Thương mẹ con chị Tí ngày mò cua bắt tép, tối động hàng nước nhưng bán được chẳng bao nhiêu.
- Liên ái ngại trước gia đình bác Xẩm lê lết trên mảnh chiếu rách với cái thau sắt trống không, đưa con đã chạm đến nghịch đất.
- Dành tình thương cho bà cụ Thi điên qua một chút rượu ti đây,...

- Luôn khao khát tương lai và hướng tới ánh sáng.

+ Kiếm tìm từng ánh sáng nhỏ nhoi nơi phố huyện mịt mù và hướng tới chúng. Hướng tới ánh sáng như một hành động hướng tới một tương lai tươi sáng và tốt đẹp hơn.

+ Khao khát tương lai qua cảnh đợi tàu:

- Cố thức đợi tàu vì chuyến tàu là hoạt động cuối cùng của đêm khuya và mang theo nỗi niềm ưu tư của một cô gái mới lớn.
- Chuyến tàu qua mang đến ánh sáng, âm thanh và những con người trái ngược hoàn toàn với ánh sáng, âm thanh, con người của phố huyện tịch mịch bóng tối và tàu đi qua trả lại sự yên tĩnh cho phố huyện và đêm đen mịt mù lại bủa vây.

=> Chuyến tàu qua là một giải pháp tình thế thể hiện ước mơ thay đổi cuộc sống. “Chừng ấy người trong bóng tối mong đợi một cái gì tươi sáng hơn cho cuộc sống nghèo khổ hằng ngày của họ”.

- Liên được xây dựng thành công qua nghệ thuật miêu tả, phân tích tâm lý tinh tế, chất thơ toả ra từ trong truyện ngắn trong lối viết nhẹ nhàng, giàu tình cảm đã giúp tác giả tái hiện thế giới nội tâm tinh vi của Liên và mang đến cho độc giả những day dứt, xót xa đồng thời trân trọng một tâm hồn người dù sống trong mù tối vẫn không thôi mơ ước.

III. Kết bài:

Hành động sống đẹp, sống có ý nghĩa, có khát vọng hướng tới tương lai tốt đẹp của Liên đã gieo vào lòng người niềm tin ở tương lai: dù trong hoàn cảnh nào, con người cũng phải nuôi dưỡng ước mơ. Những trang văn của Thạch Lam bởi vậy xứng đáng là trang văn “ thanh lọc tâm hồn con người”.

NHỮNG BÀI PHÂN TÍCH NHÂN VẬT LIÊN TRONG TRUYỆN NGẮN HAI ĐỨA TRẺ CỦA THẠCH LAM

Bài văn mẫu 1:

Nhà văn Thạch Lam là một nhà văn có phong cách viết truyện độc đáo mỗi tác phẩm của ông đều gắn liền với những mảnh đời bất hạnh của người nông dân nghèo khổ. Truyện của Thạch Lam thường là những câu chuyện mà không có một cốt truyện cụ thể nào cả, không có gợi mở nút thắt cao trào và kết thúc, mà nó chỉ là mạch cảm xúc của tác giả thông qua những tình tiết giản dị trong cuộc sống.

Truyện ngắn "Hai đứa trẻ" của Thạch Lam nhân vật chính xuyên suốt từ đầu tới cuối tác phẩm chính là nhân vật Liên, dù Liên chỉ là cô bé mới có mười hai, mười ba tuổi nhưng cô đã có suy nghĩ chín chắn, và trưởng thành hơn so với tuổi của mình. Liên đã có những cảm xúc và nỗi buồn về những mảnh đời bất hạnh xung quanh mình. Với một tuổi đời còn non nớt và hồn nhiên như vậy đáng lẽ ra Liên phải được hưởng một cuộc sống thoải mái, vô tư như đúng tuổi của cô bé. Nhưng Liên đã sớm trưởng thành biết mưu sinh phụ giúp cha mẹ kiếm tiền để trang trải cho cuộc sống. Không chỉ có như thế Liên còn là người chị bao bọc và che chở cho em trai của mình.

Hai chị em Liên từng được sống ở Hà Nội nơi có những ánh đèn xanh đỏ, nơi phần hoa thị thành, Liên có những buổi được ba mẹ đưa đi chơi công viên được ăn những que kem mát lạnh được hưởng những niềm vui hạnh phúc của tuổi thơ ngọt ngào. Nhưng từ khi gia cảnh khó khăn ba mẹ Liên chuyển nhà về ở một thị trấn mà theo Liên thì quê chẳng phải quê nhưng phố cũng không phải phố. Hàng ngày mẹ giao nhiệm vụ cho hai chị em Liên trông coi tiệm tạp hóa ở phố huyện để kiếm thêm đồng ra đồng vào. Như vậy chỉ với tuổi đời còn khá ít nhưng Liên đã được miêu tả là một cô gái khá chín chắn. Cô biết bán hàng tính toán tiền nong thu, chỉ sau một ngày bán hàng rồi trông coi tạp hóa cho em trai của mình ngủ.

Nhân vật Liên sớm bộc lộ là cô gái có trái tim khá đa cảm, ngày trước cửa hàng tạp hóa Liên ngửi thấy mùi đất, mùi của những ẩm mốc, rác thải vương vãi ở khu chợ huyện sau khi người bán hàng đã đi về. Cô thấy xót xa khi nhìn những trẻ em nghèo đang nhặt những mảnh vỏ bưởi xem còn chút gì sót lại có thể dùng được Liên lắng nghe tiếng muỗi bay vo ve, tiếng trống thu không, tiếng ếch nhái, mà thấy tâm hồn mình gọi lên một nỗi buồn thê lương, man mác. Dường như Liên khá lớn so với tuổi

và cô có một tâm hồn nhạy cảm, tất cả truyện ngắn "Hai đứa trẻ" đều được thông qua đôi mắt nhìn của Liên – một nhân vật chính xuyên suốt tác phẩm. Liên cảm nhận được những mảnh đời bất hạnh như bà cụ Thi điên, gia đình bác hát xẩm, hai mẹ con chị Tí bán hàng nước, gia đình của bác bán phở Siêu tất cả đều được phác họa một cách chân thực nhiều khó khăn, những mảnh đời bất hạnh sống lầm lũi trong cuộc sống tăm tối. Họ luôn mơ ước có một đi đâu gì tốt đẹp sẽ đi qua thay đổi cuộc sống của họ dù chỉ là trong giây lát.

Nhân vật Liên không chỉ có một tâm hồn vô cùng nhạy cảm, tinh tế cô còn có một tấm lòng biết yêu thương mọi người xung quanh mình, có đồng cảm với những mảnh đời bất hạnh nơi đây. Liên dù chuyển từ Hà Nội về sống ở nơi phố huyện nghèo khổ này nhưng cô nhanh chóng hòa nhập với cuộc sống mới xung quanh mình cũng không phân biệt đối xử, hay tỏ ra không hòa đồng với những người bạn mới. Trong cái nhìn của Liên luôn thể hiện sự đồng cảm và lòng yêu thương giữa con người với con người dành cho nhau. Và đi đâu cuối cùng làm cho người đọc luôn ấn tượng về nhân vật Liên đó chính là cô bé luôn hướng tới một cuộc sống tươi sáng tốt đẹp. Liên cũng như những người dân nơi chợ huyện này mong chờ đoàn tàu từ Hà Nội đi qua như mang một chút ánh sáng từ một thế giới khác khiến cho tâm hồn của họ có chút hy vọng, dù chỉ là một hy vọng nhỏ bé nhưng cũng khiến cuộc sống của họ có thêm niềm tin tốt đẹp hơn để sống tiếp.

Truyện ngắn "Hai đứa trẻ" của nhà văn Thạch Lam thật sự là một truyện ngắn nhiều xúc động, thông qua nhân vật Liên ta thấy được cách nhìn của tác giả Thạch Lam vô cùng tinh tế một tâm hồn đẹp luôn đồng cảm với những số phận nghèo khổ bất hạnh trong cuộc sống.

Bài văn mẫu 2:

Thạch Lam là một nhà văn của thế kỷ XX, ông là thành viên của Tự Lực văn đoàn và nhắc đến ông người ta nghĩ ngay đến những truyện ngắn trữ tình, giàu cảm xúc. Thạch Lam có quan điểm sáng tác lành mạnh, tiến bộ, những truyện ngắn của ông thường không có chuyện mà tập trung vào khai thác thế giới nội tâm của nhân vật thông qua những hình ảnh mơ hồ trong cuộc sống hàng ngày.

Hai đứa trẻ là một truyện ngắn được in trong tập Nắng sân vườn, cũng như những tác phẩm khác của Thạch Lam, Hai đứa trẻ được kể với giọng văn trong sáng mà trữ tình, giản dị mà thâm trầm, sâu sắc. Thể hiện được sự cảm thông của nhà văn với những con người sống trong cảnh nghèo khổ ở một làng quê nghèo và cảm phục trước ý chí vươn lên, mong mỗi một ngày mai tươi đẹp của họ, mà tiêu biểu trong truyện chính là Liên, một cô bé với tâm hồn trong sáng nhưng sớm phải bươn chải, phụ giúp gia đình.

Liên là một cô bé ngoan và hiểu chuyện, biến cố gia đình xảy ra khi thầy em mất việc, gia đình chuyển từ Hà Nội về sinh sống tại một vùng quê nghèo, không chỉ thay đổi môi trường sống, cuộc sống của gia đình cũng trở nên thiếu thốn hơn. Tuy vậy, Liên không có sự trách móc, hờn giận của một đứa trẻ, chỉ đâu đó trong em là nỗi nhớ về những ngày tháng sung túc với những món ngon, lạ, được đi chơi bờ hồ, uống những thức uống xanh đỏ cùng ánh sáng rực rỡ và lấp lánh. Cũng như bao đứa trẻ khác, bóng tối trở thành thứ rất đáng sợ, nơi ở mới của Liên lại ngập tràn trong bóng tối, không có những ánh đèn sáng choang như Hà Nội, chỉ có leo loét vài ngọn đèn từ những hàng quán cóc ven đường. Nhưng Liên không sợ nữa, “đêm tối đối với Liên quen lắm, chị không sợ nó nữa”.

Liên tập quen với cái bóng tối của phố huyện vì em còn phải hoàn thành trọng trách của mình, em là một cô bé vâng lời và đảm đang, còn rất bé em đã được mẹ giao cho trông coi quán tạp hóa cùng với em An. Liên làm công việc này rất thành thạo, em kiếm hàng, cộng tiền, làm đâu ra đấy, còn cẩn thận cất chìa khóa hòm tiền ngay bên mình, “cái xà tích và chiếc chìa khóa chị quý mến và hãnh diện, vì nó tỏ ra chị là người con gái lớn và đảm đang”, ý thức được hoàn cảnh gia đình, Liên mong muốn được giúp đỡ mẹ, như những đứa bé luôn muốn được xem là người lớn Liên cũng vậy cô bé cũng muốn chứng tỏ mình đã lớn và chuyện trông coi quán tạp hóa làm cô bé tự hào.

Tuy muốn được công nhận là một người lớn song tâm hồn em vẫn là một cô bé ngây thơ và trong sáng, mọi thứ xung quanh trong tầm mắt của em lại rất êm ả, bình yên “một chiều êm ả như ru, văng vẳng tiếng ếch nhái kêu rảng trên đồng ruộng theo gió nhẹ đưa vào”, hay “một đêm mùa hạ êm như nhung và thoảng qua gió mát”, với cái êm ả, thanh bình của vùng quê dễ làm tâm hồn người ta xao động và buồn man mác, Liên cũng thế, bóng tối ngập đẫm trong mắt Liên và cái buồn của buổi chiều quê thấm thía vào tâm hồn ngây thơ của em, dù em cũng chẳng hiểu nỗi buồn của mình. Liên vẫn là một đứa trẻ, vẫn lơ đãng, mãi nghĩ vẫn vợ mà quên mất giờ dọn hàng, em cũng sợ sệt khi gặp cụ Thi một bà già hơi điên thường đến mua rượu, em vừa sợ cũng vừa thương cụ, em rót cho cụ hân một chút rượu đây.

Liên là một cô bé giàu cảm xúc, em có một trái tim nhân hậu, ở vùng quê nghèo nổi bật lên những mảnh đời cơ cực và Liên thương cảm tất cả họ, em thương những đứa trẻ con nhà nghèo, “chúng nhặt nhanh thanh nứa, thanh tre hay bất cứ cái gì đó có thể dùng được của người bán hàng để lại”, dẫu vậy Liên cũng không có tiền để cho chúng, nhà Liên cũng nghèo, mẹ Liên còn phải vất vả làm hàng xáo, chính em cũng phải thức đến khuya để xem có bán thêm được bao thuốc, bao diêm nào không. Liên thương mẹ con chị Tí, ngày đi mò cua bắt ốc, tối đến dọn hàng, bán không được bao nhiêu nhưng chiều nào cũng phải dọn hàng từ chập tối. Liên thương bác Siêu với gánh phở xa xỉ, thương vợ chồng bác xẩm với đứa con thơ, ở cái phố huyện nghèo vắng tanh người qua lại thì gánh phở của bác Siêu hay tiếng đàn của nhà bác xẩm cũng chẳng kiếm được là bao, cuộc sống vẫn hoài vất vả.

Trong cô bé ngây thơ và trong sáng ấy cũng chứa những khát khao và mong mỏi một sự đổi đời, dù thích nghi với bóng tối vùng quê nghèo nhưng em vẫn nhớ về ánh sáng rực rỡ và lấp lánh của phố phường Hà Nội. Em háo hức chờ đợi chuyến tàu khuya không chỉ để bán thêm được vài gói thuốc hay bao diêm, em trong đợi trên chuyến tàu ấy là một thế giới khác, một thế giới ồn ào, náo nhiệt và tươi sáng khác hẳn với sự tịch mịch, u tối và yên ắng của vùng quê. Khát vọng của Liên cũng chính là khát vọng của những người lao động nghèo ở một phố huyện, mong muốn được đổi đời, có được một cuộc sống tốt đẹp hơn “chừng ấy người trong bóng tối mong đợi một cái gì tươi sáng cho sự sống hàng ngày nghèo khổ của họ”.

Với một đứa trẻ sớm phải phụ giúp gia đình, Liên là một cô bé đáng tin cậy, mẹ tin tưởng giao hàng tạp hóa cho em, em An tin tưởng chị mà gối đầu lên chân chị ngủ ngon lành. Cũng ý thức được trách nhiệm của mình, Liên làm việc rất chăm chỉ, rất cẩn thận và cũng chăm sóc em rất chu đáo “Liên khẽ quạt cho An, vuốt lại mái tóc tơ”, “chị ng ỡ yên không động đây”. Liên qua ngòi bút của Thạch Lam thật đẹp, một cô bé đẹp về cả tâm hồn và cảm xúc, em trong sáng, ngây thơ cũng ngoan hiền và có lòng trắc ẩn, nỗi khát khao vươn lên, thoát khỏi cảnh nghèo u tối ở phố huyện nghèo của em cũng đáng để khâm phục.

Cũng qua những cảm xúc của Liên, những miêu tả về một làng quê nghèo tăm tối, có thể thấy được sự thương xót của Thạch Lam đối với những người lao động chân chính, quần quanh ở cái quê nghèo. Cũng là sự cảm thông của nhà văn với khát khao, mong muốn có cuộc sống mới tốt đẹp hơn của họ. Có thể thấy truyện ngắn Hai đứa trẻ không có một câu chuyện cụ thể, nó chỉ là cái nỗi buồn, những suy tư và cảm xúc của một cô bé về cuộc sống thường ngày cùng với những người lao động nghèo, nhưng vẫn làm người đọc xúc động, những câu từ nhẹ nhàng lại tình cảm, chân thành và giản dị làm người ta thấy gần gũi và dễ dàng cảm nhận được thông điệp truyền tải của Thạch Lam.

Bài văn mẫu 3:

Thạch Lam là một trong những cây bút chủ chốt của Tự lực văn đoàn, ông xuất thân trong một gia đình công chức, gốc quan lại, đối tượng văn học mà Thạch Lam hướng đến thường là những con người lao động, những con người nghèo khổ bất hạnh trong cuộc sống. Thạch Lam là một nhà văn theo khuynh hướng văn học lãng mạn tuy nhiên những tác phẩm của ông đều mang màu sắc hiện thực, Thạch Lam có quan niệm văn chương tiến bộ và có biệt tài về truyện ngắn, một trong những truyện ngắn nổi bật của ông là tác phẩm Hai đứa trẻ được in trong tập truyện Nắng trong vườn. Trong tác phẩm này Thạch Lam đã khắc họa rõ nét ước mơ và khát vọng đổi đời của hai chị em Liên và An trong đó tác giả đã miêu tả nổi bật nội tâm sâu kín của nhân vật Liên.

Câu chuyện mở ra bằng khung cảnh của buổi chiều tàn, những câu văn nhẹ nhàng, man mác đầy chất thơ cứ rung lên vang động lòng người: Chiều chiều r ồi, một chiều êm ả như ru vắng vắng tiếng ếch nhái kêu ran ngoài bờ ruộng theo gió nhẹ đưa vào, những câu văn mềm mại cứ nhẹ nhàng đi vào lòng người, trong khung cảnh của buổi chiều tàn đó, có sự quan sát nhỏ bé của nhân vật Liên, tâm hồn của Liên được miêu tả: Liên không hiểu sao nhưng Liên thấy lòng buồn man mác trước cái giờ khắc của buổi chiều tàn, lòng Liên dội lên những tình cảm dành cho những đứa trẻ con nhà nghèo đang nhặt nhạnh những thứ còn vương vãi trên nền đất của chợ phố huyện nghèo. Liên có những cảm nhận tinh tế: Một mùi âm ẩm bốc lên, hơi nóng của ban ngày lẫn với mùi cát bụi quen thuộc quá, khiến chị em Liên tưởng là mùi riêng của đất, của quê hương này. Chi tiết không chỉ tiếp tục cho thấy tâm hồn nhạy cảm của cô bé mà còn thể hiện rất rõ sự gắn bó, thân thuộc, thấm thía của Liên trước nỗi nghèo khó của phố huyện mình.

Trước giờ khắc của ngày tàn, nhân vật Liên xuất hiện với những nét tâm trạng hết sức nhẹ nhàng, tinh tế của một tâm hồn nhạy cảm, trong sáng, thánh thiện. Những rung động trong tâm hồn Liên khiến mỗi người phải suy ngẫm về cuộc sống xung quanh. Hình ảnh mà Liên và An hi vọng trong ngày tàn đó là hình ảnh chuyến tàu đêm đi qua phố huyện, chuyến tàu như mang một diện mạo mới cho phố huyện đang chìm ngập trong màn đêm tối tăm. Đó là hình ảnh của thế giới khác thế giới tràn ngập ánh sáng mà chị em Liên và An từng sống khi bố chưa mất việc, hai chị em được sống trong thế giới tràn đầy ước mơ, hi vọng được thưởng thức những cốc nước xanh đỏ, được đi dạo ven bờ hồ. Thế nhưng thế giới ấy bỗng ngưng đọng sập lại trước mặt hai chị em Liên và An đối lại bằng thế giới khác đó là phố huyện nghèo tăm tối với những con người kì dị.

Đó là hình ảnh cụ Thi dở người, là hình ảnh nghèo khổ của mẹ con chị Tí, là hình ảnh lam lũ của bác Siêu bên gánh phở rong, tất cả những hình ảnh đó đều khiến cho ước mơ của hai chị em Liên và An bị dập tắt, hai chị em như đang sống một cuộc đời bế tắc, cùng cực, không tương lai, không hi vọng. Nhưng ẩn đằng sau những tâm hồn nhạy cảm ấy là khát khao được đổi đời được vươn đến những miền ước mơ xa xôi, dù đêm đã khuya nhưng chị em Liên và An vẫn cố thức để đợi chuyến tàu đêm trong ngày, chuyến tàu đêm từ Hà Nội về nơi để lại cho chị em những kỉ niệm, những dấu ấn khó phai. Liên luôn mong ngóng chờ đợi chuyến tàu đêm đi qua để được chiêm ngưỡng thức ánh sáng từ phố huyện, hay để được mơ ước đến những miền xa xôi hơn nữa.

Liên là cô bé có tâm hồn nhạy cảm, cô bé rất yêu đời và thiết tha với cuộc sống, cô mong muốn có một cuộc sống đầy ước mơ, tương lai và hi vọng nhưng cuộc đời với những sự cay nghiệt và khắc khổ của nó đã không cho em có cơ hội thực hiện những giấc mơ lớn của mình. Liên là cô bé có tình thương bao la đối với con người em xót xa cho những đứa trẻ con nhà nghèo phải lam lũ, vất vả kiếm sống, đi đâu này cho thấy tâm hồn cao đẹp và trong sáng của Liên. Đối với hai chị em, chuyến tàu đêm đi

qua đã thấp sáng trong hai chị em giấc mơ, khát vọng được đổi đời được hòa mình vào dòng chảy của cuộc sống, được sống một cuộc đời đầy đủ và hạnh phúc. Thạch Lam đã rất tinh tế khi lồng ghép hình ảnh chuyến tàu đêm vào trong câu chuyện, hình ảnh ấy là một sáng tạo độc đáo, đắt giá của tác giả.

Chuyến tàu đêm đi qua phá tan sự im lặng, bình yên ngày thường của phố huyện, nó đem đến một thế giới rực rỡ, lung lay gấp nhiều lần so với thế giới của hai chị em đang sống, đó là chuyến tàu khơi gợi kỉ niệm ước mơ, đó là chuyến tàu thấp lên niềm tin, hi vọng vào tương lai của hai chị em, đó cũng là chuyến tàu báo hiệu sự đổi thay sẽ phá tan màn đêm đang bao phủ khắp phố huyện, chuyến tàu của những hoài bão, chuyến tàu của những say mê và khát khao hạnh phúc. Chắc hẳn Liên phải là một cô bé tốt bụng, yêu đời thì mới có thể nhạy cảm với những hình ảnh đi ngang qua phố huyện như thế, em phải mở lòng mình với cuộc sống, với cuộc đời thì mới có thể cảm nhận hết những khát khao, hoài bão, ước mơ của chính mình.

Những tháng ngày tươi đẹp ở Hà Nội là những tháng ngày Liên được sống được tận hưởng và được trải nghiệm những khoảng thời gian thú vị, vui vẻ, hơn thế nữa những kí ức ở Hà Nội khiến Liên không thể nào quên được một thế giới tràn đầy ánh sáng, đầy niềm tin. Và khát khao đó kéo dài đến khi Liên và An chuyển về phố huyện, chứng kiến biết bao mảnh đời sống ở nơi đây, Liên và An cảm thấy nghẹn ngào, tủi hờn vì một cuộc sống nhọc nhằn khổ cực. Còn tuổi ăn và chơi Liên và An đã phải trông hàng giúp mẹ, hình ảnh ấy dường như quá đối lập đối với những ngày tháng rực rỡ khi hai chị em còn ở Hà Nội được thưởng thức những cốc nước xanh, đỏ.

Hình ảnh khiến mỗi người nhớ nhất về hai chị em đó là dù trời đã về khuya, đêm đã tàn nhưng hai chị em vẫn thức để đợi chuyến tàu đêm cuối cùng đi ngang qua phố huyện, hai chị em: ngược mắt lên các vì sao để tìm sông Ngân Hà hay con vịt theo sau ông Thần Nông. Chi tiết này bộc lộ tâm hồn ngây thơ, trong sáng của Liên và An. Phải có tình yêu mãnh liệt với cuộc sống, phải có ước mơ, hoài bão thì cả Liên và An mới có thể sống trọn vẹn cuộc đời của mình.

Nhân vật Liên để lại ấn tượng sâu đậm trong lòng của độc giả, khiến người đọc cứ trầm trồ, ngẫm nghĩ về số phận của những mảnh đời bất hạnh nhưng khát khao được bay xa, bay cao.

Bằng sự nhạy cảm tinh tế của một nhà văn, bằng nghệ thuật viết văn điêu luyện, Thạch Lam đã cho chúng ta thưởng thức những trang văn thấm nhuần xúc cảm, những trang văn lột tả được tâm lý nhân vật và thấu hiểu vẻ đẹp tâm hồn của nhân vật đó, ông đã tìm ra cái đẹp khắp hang cùng ngõ hẻm, đã đi sâu vào lòng người bởi giọng văn ấm áp và tinh tế. Thạch Lam đã thực sự để lại dấu ấn sâu đậm trong lòng người đọc.

Bài văn mẫu 4:

Thạch Lam là nhà văn thuộc nhóm Tự Lực văn đoàn khá nổi tiếng của Việt Nam. Ông đã mang đến cho nền văn học Việt rất nhiều tác phẩm đặc sắc. Ông còn là cây bút truyện ngắn xuất sắc những năm 1930 – 1945. Trong vô vàn các tác phẩm của mình, Hai Đứa Trẻ là truyện để lại ấn tượng sâu sắc nhất cho người đọc. Thông qua truyện, chúng ta sẽ cảm nhận được cảnh sống cực khổ của những con người ở phố huyện nghèo. Đồng thời, ở họ còn có một niềm khao khát, hy vọng về ánh sáng hy vọng giữa cuộc đời u tối. Hai Đứa Trẻ là tác phẩm tiêu biểu của Thạch Lam.

Liên là nhân vật điển hình trong truyện Hai Đứa Trẻ. Thông qua ngòi bút của Thạch Lam, chúng ta sẽ cảm nhận được những nét tính cách, tâm trạng của nhân vật và tâm tư của tác giả rõ nét nhất.

Tâm trạng của Liên được thể hiện qua nhiều giai đoạn khác nhau. Thế nhưng, tâm hồn của cô gái ấy có lẽ nhạy cảm hơn khi chứng kiến cảnh chiều tà và ngày tàn. Một cô gái với đầy những điểu suy tư sẽ khiến cho sắc chiều buông xuống trở nên khó tả hơn. Buổi chiều ấy hiện lên qua những hình ảnh quen thuộc như “đám mây hồng ở cuối trời do ánh Mặt Trời hắt lên”. Hoàng hôn mặc dù không quá xa lạ nhưng qua mắt nhìn của Liên lại vô cùng mới mẻ. Trên nền những áng mây là ngọn tre cao vút như in hình trên nền trời. Bức tranh nơi phố huyện nghèo còn trở nên sinh động hơn với tiếng ếch nhái kêu râm ran, tiếng muỗi vo ve. Điểu này cho thấy, không gian ở đây rất yên tĩnh và nhân vật như đã đắm chìm trong cảnh hoàng hôn ấy. Song song với những dấu hiệu của ngày tàn là mùi hơi đất bốc lên khiến Liên buồn man man. Có lẽ, những điểu ấy khiến Liên nghĩ đến cuộc sống nghèo nàn, cực khổ ở cái phố huyện tàn tạ.

Phân tích nhân vật Liên trong Hai Đứa Trẻ để thấy Tâm trạng của Liên còn thay đổi khi nhìn thấy hình ảnh của những con người bán hàng nơi đây. Mặc dù chợ tàn nhưng vẫn còn nán lại. “Những đứa trẻ con thì nhặt nhanh những thứ còn sót lại” mặc dù chỉ là thanh tre, thanh nứa. Rác rưởi cũng những gì còn sót lại sau buổi chợ cũng khiến cho Liên cảm thấy buồn. Nỗi buồn ấy “Tối hết cả con đường thăm thẳm ra sông, con đường qua chợ về nhà, các ngõ vào làng lại càng sẫm đen hơn nữa”. Buồn không chỉ vì cái nghèo khổ mà còn bởi sự bất lực khi chẳng giúp được gì. Điểu này cho thấy được tâm lòng trắc ẩn của Liên luôn ẩn chứa bên trong.

Màn đêm buông xuống khiến cho cả phố huyện chìm vào bóng tối. Lúc này, Liên mở gian hàng nhưng cứ mãi ngồi trên chõng tre ngắm nghía. Mọi hoạt động xung quanh được nhân vật quan sát vô cùng tỉ mỉ. Với tình yêu thương quê hương, Liên đã phát hiện “đó là những hạt sáng, những khe ánh sáng từ ngọn đèn, phen nứa khiến cho cát cũng hiện lên lóng lánh”. Không chỉ quan sát không gian, Liên còn tỉ mỉ với hoạt động của mọi người. Mẹ con chị Tí với gánh hàng nước khi đêm về để kiếm thêm. Gia đình bác Xẩm với manh chiếu rách và đứa con bò ra nghịch cát. Nhà bác Siêu thì lật đật với gánh hàng phở. Tất cả mọi người qua mắt nhìn của Liên đều hiện lên vô

cùng cố gắng vì mưu sinh. Thêm vào đó là hình ảnh của bà cụ Thi điên ngày nào cũng mua rượu uống.

Hình ảnh đoàn tàu xuất hiện nơi phố thị như một chút ánh sáng cho khu phố huyện nghèo. Hai chị em cùng ng ỡ đó và đợi tàu. Con tàu chính là ký ức vời cuộc sống sung túc với thức uống xanh, đồ trước kia. Khi tàu đến, tâm trạng của những con người nơi đây cũng vui vẻ hẳn lên. Ánh sáng khi tàu đến khiến cho phố huyện sáng rực, mọi thứ như được h ỡ sinh. Tiếng tàu r ầm rộ, tiếng hành khách nói cười,... Tất cả mọi thứ đã xua tan không khí ảm đạm của phố huyện trong chốc lát.

Con tàu ấy đối với Liên còn là ký ức tuổi thơ tươi đẹp là những niềm vui trong quá khứ để tạm quên đi những khó khăn của hiện tại. Ánh mắt của Liên tập trung hẳn vào đoàn tàu. Nó chính là niềm khao khát về cuộc sống nơi có những đi ều đẹp đẽ. Mặc dù không bán được gì nhưng Liên hay bất kỳ ai cũng mong muốn hành khách có thể ghé mua cho gian hàng. Đợi tàu không chỉ vì ánh sáng đẹp đẽ mà là đợi chờ những đi ều tốt đẹp, đợi chờ ký ức vui vẻ trước đây. Chuyến tàu xuất hiện nơi phố huyện như một giấc mơ như một khát vọng về tương lai tốt đẹp. Qua chi tiết này, chúng ta đã thấu hiểu hơn giá trị nhân đạo mà tác giả gửi gắm.

Niềm vui của Liên của những con người nơi đây bỗng chốc vụt tắt. Đoàn tàu rời đi cũng là lúc tâm trạng uối tiếc của Liên thể hiện rõ ” Hai chị em còn nhìn theo cái chấm nhỏ của chiến đèn xanh treo trên toa sau cùng, xa xa mãi r ỡ khuất sau rặng tre”. Lúc này, tâm trạng vui vẻ hân hoan chẳng còn mà nhường chỗ cho nỗi buồn. Mọi thứ của phố huyện lại trở về như cũ. Cuộc sống vẫn cứ thế trôi qua chẳng có gì thay đổi “cảm giác ban ngày lắng đi trong tâm hồn Liên với hình ảnh thế giới quanh mờ mờ đi trong mắt chị”

Bằng giọng văn giàu cảm xúc, tác giả đã thành công miêu tả cảnh ngày tàn cùng với tâm trạng nhân vật chân thật. Nhờ đó, khi đọc vào bất kỳ ai cũng cảm thấy đ ồng cảm sâu sắc với hoàn cảnh và cuộc sống người dân nơi đây. Đi kèm với đó là nghệ thuật miêu tả tâm trạng nhân vật tinh tế. Cái buồn được thể hiện thông qua cảnh vật vô cùng ấn tượng. Hình ảnh đoàn tàu mặc dù không mới mẻ nhưng lại được khắc họa như là điểm nhấn của toàn bộ tác phẩm. Thế giới nội tâm của nhân vật cũng được khai thác vô cùng tinh tế.

Ngoài ra, tác giả còn sử dụng thủ pháp nghệ thuật tương phản đối lập vô cùng độc đáo. Sự nhộn nhịp khi đoàn tàu đến đã khiến ta cảm nhận rõ hơn sự im ắng, vắng vẻ của phố huyện nghèo. Thêm vào đó là những hình ảnh gợi hình vô cùng quen thuộc, tiếng người rộn rã sẽ khiến ta liên tưởng đến sự đông đúc khi đoàn tàu đến. Hình ảnh Liên nhìn xa xăm sẽ làm ta cảm nhận được sự bình yên của cảnh ngày tàn. Tất cả đ ều được tác giả miêu tả một cách chân thực qua ánh mắt của cô bé Liên.

Qua phân tích nhân vật Liên trong Hai Đứa Trẻ sẽ giúp bạn hiểu rõ hơn về cuộc sống cơ cực, nghèo khổ nơi phố huyện nghèo thời kỳ trước Cách Mạng Tháng Tám. Qua đó, mỗi người sẽ cảm thương hơn cho số phận của họ và trân trọng ước mơ, niềm hy vọng về tia sáng cho cuộc đời đầy tăm tối ấy. Đồng thời, truyện còn là hồi chuông về nguy cơ chết mòn bởi cuộc sống tù túng và đói khổ của những con người nhỏ bé.

Bài văn mẫu 5:

Thạch Lam là một trong những nhà văn nổi tiếng của Việt Nam trước cách mạng tháng Tám. Ông đã góp nhặt những mảnh đời thường nhật, những nhịp sống quen thuộc, những đốm sáng luẩn quẩn trong bóng tối tĩnh mịch để làm nên bức tranh hiện thực khó quên trong tác phẩm “ Hai đứa trẻ”. Qua việc xây dựng nhân vật Liên, nhà văn đã tái hiện thành công cuộc sống nghèo khổ, quẩn quanh trong bế tắc cùng vẻ đẹp tâm hồn con người luôn hướng đến tương lai tốt đẹp, tươi sáng hơn. Liên đã dành cho họ một tình yêu tha thiết, một trái tim đồng cảm với những khổ đau của con người.

Là thành viên của nhóm Tự lực văn đoàn nhưng Thạch Lam không đưa ta đến những chân trời lãng mạn phiêu du, thoát li khỏi thực tại:

*“Để mê ly trong thú ái ân vờ
Để trốn tránh những ngày giờ trống trải”*

mà đưa ta vào cõi đời ta đang sống với những đau khổ của con người, với trái tim trân trọng sự sống nơi trần thế. Sự thật ấy là kiếp sống mòn mỏi, quẩn quanh trong bế tắc không lối thoát của những con người sống vô danh, vô nghĩa. Thạch Lam thường đi sâu vào thế giới nội tâm con người với những khám phá tinh vi về suy nghĩ, tâm hồn. Ông có quan niệm văn chương tiến bộ: “ Đối với tôi, văn chương không phải là cách đem đến cho người đọc sự thoát li hay sự quên, trái lại, văn chương là thứ khí giới thanh cao và đặc lực mà chúng ta có để vừa phê phán và tố cáo một cái thế giới giả dối và tàn ác, vừa làm cho lòng người được trong sạch và phong phú hơn.”

Chính nhận thức đúng đắn đã giúp Thạch Lam có chân cảm và đi sâu vào khám phá thế giới nội tâm con người bên cạnh nỗi khổ cơ cực áo gùi sát đất. Trong một cuộc sống mà mọi thứ đang dần “ mọc lên, mòn ra, rỉ đi”, nhân vật Liên vẫn hiện lên với một tâm hồn nhạy cảm, tinh tế, với một trái tim nhân hậu của một con người biết yêu thương. Sự sống chung quanh đang dần chìm trong đêm tối, tâm hồn chị vẫn như một mầm cây khỏe mạnh luôn ước mơ, khao khát hướng tới ánh sáng.

Là một nguời sáng trong màn đêm tối, tâm hồn Liên đã làm bừng lên bức tranh cuộc sống tưởng như u mê, tăm tối. Liên trở thành điểm nhìn của tác giả bởi lẽ, cô đã từng sống ở Hà Nội vui vẻ và huyền ảo, sáng rực và lấp lánh. Ở Hà Nội, cô được đi chơi

bờ hồ, được uống những thứ nước lạnh xanh đỏ, được ăn kem,...trái ngược hoàn toàn với phố huyện yên tĩnh, đen tối, nghèo khó. Do đó, cô dễ có nhận thức sâu sắc về nỗi buồn, sự tù túng và hoài niệm về quá khứ. Đồng thời, Liên cũng là một cô gái mới lớn có tâm hồn tinh tế, nhạy cảm nên dễ xúc động với nỗi khổ đau của con người.

Trước tiên, Liên là một cô gái có tâm hồn nhạy cảm, tinh tế, có trái tim biết yêu thương của một con người nhân ái. Trong khoảnh khắc ngày tàn, Liên lắng nghe được cả những âm thanh rất nhỏ của buổi chiều làng quê và có cái nhìn bao quát cả khung trời phía Tây rực rỡ trong ánh hoàng hôn. Đó là âm thanh của tiếng trống thu không, tiếng ếch nhái, tiếng muỗi vo ve, là bầu trời phía Tây thơ mộng, đẹp đẽ với áng mây hồng như hòn than sắp tàn, với dãy tre làng đen kịt cắt hình rõ rệt trên nền trời. Trước cảnh thiên nhiên thơ mộng ấy, Liên ngẩn yên lặng bên mấy quả thuốc sơn đen và trong lòng gọi lên một nỗi buồn man mác.

Liên cảm thấy gắn bó với mảnh đất này đến mức “thuộc cả mùi cát bụi”. Một mùi ẩm ẩm của cát bụi bốc lên khiến chị em Liên nghĩ đây chính là mùi riêng mảnh đất, của quê hương này. Không chỉ thế, trong màn đêm mịt mù nơi phố huyện, cô nhận ra “một đêm mùa hạ êm như nhung và thoảng qua gió mát”. Phải thân thuộc, yêu quý mảnh đất này đến tận cùng, cô mới có thể nhận ra vẻ đẹp bình dị, nên thơ mà đượm buồn của quê hương.

Với mỗi sự xuất hiện của con người, Liên lại dành cho họ một niềm chân tâm, chân cảm xuất phát từ trái tim nhân ái của một con người biết yêu thương. Liên thương mẹ con chị Tí ngày mò cua bắt tép, tối dọn hàng nước nhưng bán được chẳng bao nhiêu. Liên ái ngại trước gia đình bác Xẩm lê lết trên mảnh chiếu rách với cái thau sắt trống không, đưa con đã chạm đến nghịch đất. Liên cũng dành tình thương cho bà cụ Thi điên qua một chút rượu ti đầy. Cô thấu hiểu cuộc sống của họ đang dần chìm vào nhàm chán, bế tắc, tuyệt vọng.

Nhân vật Liên còn là một cô gái luôn khao khát tương lai và hướng tới ánh sáng. Như mầm cây khoẻ khoắn luôn kiếm tìm và vươn tới những nơi ngập tràn ánh sáng, tâm hồn Liên kiếm tìm từng ánh sáng nhỏ nhoi nơi phố huyện mịt mù và hướng tới chúng. Đó là ánh sáng từ khe sáng, từ những hột sáng lấp lánh trong các cửa tiệm đến ánh sáng của các vì sao lấp lánh trên bầu trời. Hướng tới ánh sáng như một hành động hướng tới một tương lai tươi sáng và tốt đẹp hơn.

Như buổi trưa ngọt ngào có làn gió mát thoảng qua, văn Thạch Lam tưởng như bế tắc không lối thoát lại ngập tràn niềm tin vào cuộc sống kì diệu và đẹp đẽ. Ông tin rằng chính tâm hồn con người sẽ cứu con người khỏi vực thẳm, chính ước mơ, hoài bão sẽ giúp họ vượt qua mọi nghiệt ngã của cuộc đời.

Hi vọng là nghệ thuật sống. Đọc những trang văn Thạch Lam, người đọc cơ hồ vẫn nhận ra một niềm hi vọng được nhen nhóm từ những đau khổ mịt mù của cuộc đời. Như một ánh bình minh còn xa mờ, văn Thạch Lam thể hiện một niềm tin ở tương lai qua khao khát của Liên trong cảnh đợi tàu.

Dù đã buồn ngủ riu cả mắt nhưng Liên vẫn cố thức để đợi tàu vì chuyến tàu là hoạt động cuối cùng của đêm khuya và mang theo nỗi niềm ưu tư của một cô gái mới lớn. Chuyến tàu qua mang đến ánh sáng, âm thanh và những con người trái ngược hoàn toàn với ánh sáng, âm thanh, con người của phố huyện tịch mịch bóng tối. Trong khi ánh sáng chuyến tàu là lấp lánh, sáng rực thì nơi phố huyện, ánh sáng là nhỏ nhoi, yếu ớt. Trong khi âm thanh chuyến tàu là nhộn nhịp, rộn ràng, tiếng rít mạnh vào ga, tiếng con người nói chuyện,... thì nơi đây, là một phố huyện yên tĩnh, tịch mịch trong bóng tối. Nếu chuyến tàu mang theo những con người mới, sang trọng, nói cười vui vẻ thì nơi đây, con người tẻ nhạt, quần quanh, bế tắc.

Chuyến tàu đi qua trả lại sự yên tĩnh cho phố huyện và đêm đen mịt mù lại bủa vây. Con người dần chìm vào giấc ngủ. Như vậy, chuyến tàu qua là một giải pháp tình thế thể hiện ước mơ thay đổi cuộc sống. “Chừng ấy người trong bóng tối mong đợi một cái gì tươi sáng hơn cho cuộc sống nghèo khổ hằng ngày của họ”.

Truyện ngắn “Hai đứa trẻ” đã xây dựng thành công nhân vật Liên qua nghệ thuật miêu tả, phân tích tâm lý tinh tế của tác giả Thạch Lam. Từng nỗi buồn man mác trong khoảnh khắc ngày tàn đến tình yêu quê khi nghe mùi cát bụi hay tình thương với những kiếp người lẩn lủi và khao khát về một tương lai tươi sáng của Liên đều được nhà văn bắt trọn và ghi lại một cách tinh vi, tinh tế. Cùng với đó, chất thơ toả ra từ lối viết nhẹ nhàng, giàu tình cảm đã giúp tác giả tái hiện thế giới nội tâm tinh vi của Liên và mang đến cho độc giả những day dứt, xót xa đồng thời trân trọng một tâm hồn người dù sống trong mù tối vẫn không thôi mơ ước.

Liên đã không còn sống ở Hà Nội. Hiện thực của cô là một cuộc sống quần quanh trong bế tắc. Nhưng Liên vẫn không ngừng mơ ước, không ngừng khao khát một tương lai tốt đẹp hơn. Chính từ hành động sống đẹp, sống có ý nghĩa, có khát vọng ấy đã gieo vào lòng người niềm tin ở tương lai: dù trong hoàn cảnh nào, con người cũng phải nuôi dưỡng ước mơ. Những trang văn của Thạch Lam bởi vậy xứng đáng là trang văn “thanh lọc tâm hồn con người”.

Bài văn mẫu 6:

Truyện ngắn “Hai đứa trẻ” của nhà văn Thạch Lam là bức tranh về một phố huyện nghèo hiu hắt, thừa thớt cả về con người lẫn ánh sáng. Ở đó bóng tối ngự trị, ánh sáng chỉ là thứ le lói, chỉ là những hột sáng, tâm hồn của con người cũng vì thế mà trở nên hiu quạnh, buồn tẻ hơn. Văn Thạch Lam không có nhân vật chính mà xây dựng một dàn nhân vật có mối liên hệ với nhau, trong truyện ngắn “Hai đứa trẻ” cũng

vậy, ông xây dựng một dàn các nhân vật trong bức tranh phố huyện nghèo khổ. Nhưng nổi bật hơn cả là nhân vật cô bé Liên với một tâm hồn nhạy cảm, tác giả như mượn chính tâm hồn nhạy cảm, yêu thiên nhiên của cô bé để vẽ lên một không gian phố huyện nghèo khổ.

Trước hết Thạch Lam xây dựng Liên là một cô bé có tâm hồn hết sức nhạy cảm, tinh tế của một đứa trẻ biết yêu thương. Trước cảnh vật thiên nhiên lúc chiều tàn cô bé mở rộng tâm hồn yêu thiên nhiên của mình ra để đón nhận một cách tinh tế, lắng nghe những tiếng động báo hiệu một ngày tàn của những cảnh vật và con người xung quanh mình: “tiếng trống thu không, tiếng ếch nhái kêu ran ngoài đồng ruộng, tiếng muỗi vo ve”. Liên ngẩng nhìn bầu trời nhất là ở phía tây, bầu trời rực rỡ “những đám mây ánh lên như những hòn than sắp tàn”. Không những yêu cảnh vật thiên nhiên Liên còn là một cô bé có tình yêu với quê hương, với chính mảnh đất mà cô đang gắn bó, cô cảm nhận về phiên chợ chiều, về những tiếng người mua bán, về cả những gì còn sót lại sau phiên chợ, tuy tất cả đều là rác bỏ đi không có gì tận dụng được nhưng đối với Liên đó là những thứ rất đỗi quen thuộc và bình dị đến khó tin. Cô còn thuộc lòng cả mùi của mảnh đất mình đang sống mỗi lần ngửi thấy thứ mùi ấy cô lại liên tưởng ra những hương vị khác nhau. Ngoài ra khi trời đã tối cô còn cảm nhận vẻ đẹp của những ngôi sao trên cao của bầu trời nơi mình sinh sống.

Khi bóng tối lấn áp ánh sáng bao trùm lên toàn bộ không gian của phố huyện Liên còn là một con người có tình yêu thương, cảm thông với những kiếp người lao động nghèo khổ trong không gian của phố huyện. Liên thương cảm và tự thấy xót xa trước cảnh những đứa trẻ con nhà nghèo phải nhặt nhạnh lại những rác còn sót lại của phiên chợ chiều vừa tan, thậm chí chúng còn tranh giành lẫn nhau, cô nhìn những đứa trẻ ấy nhưng không thể giúp gì được chúng bởi chính hoàn cảnh của cô và em trai cũng không khá khẩm hơn gì được chúng, cô thương cho chúng cũng là thương cho chính hoàn cảnh của bản thân mình. Cô dành chút tình yêu thương gửi gắm qua việc rót cho cụ Thi một chút rượu đây khi cụ đến mua rượu nhà Liên, cô cũng rất đỗi thương cảm với mẹ con nhà chị Tý ngày đã phải đi mò cua bắt ốc mà đến đêm tối lại phải đèo bồng nhau ra mở hàng nước đến tận khuya mà cũng không mấy được thêm gì, cuộc sống của mẹ con nhà chị khó nhọc. Hay hình ảnh của gia đình bác Xẩm co ro trong một không gian chật hẹp là trên một manh chiếu rách, Liên nhìn với đây xót xa và thương cảm cho gia đình bác như sắp có bao nhiêu thứ ủa đến cái đói, cái rét và khó khăn với một gia đình làm nghề hát xẩm ấy. Tất cả những con người ấy, số phận ấy và cả chính Liên nữa đều mong ước có một cuộc sống tươi đẹp hơn trong chính không gian hiu quạnh của phố huyện nghèo nàn ấy.

Liên còn là một cô bé biết nghĩ đến, hướng đến những điều tốt đẹp của một không gian thế giới có ánh sáng, khi trời đã tối rồi, bóng đêm đã xâm lấn gần như hết không gian của phố huyện thì Liên vẫn luôn tìm kiếm ánh sáng cho dù nó là những hột sáng, khe sáng,... hết sức nhỏ bé. Liên hướng lên trời cao để đón ánh sáng xa xôi của những ngôi sao trên bầu trời cao rộng nơi phố huyện, không những thế cô bé còn

thèm ánh sáng ngay chính xung quanh mình, đó là ánh sáng của ngọn đèn dầu tù mù củ hàng nước mẹ con nhà chị Tý, hay chỗ gánh hát của bà Sầm, nơi hàng nước của bác Siêu, đèn sáng của hiệu sách gần đó,...hay chính là những hột sáng lọt qua phen nửa rán đây những giấy báo nhật trình của nhà mình đã bị ngăn đôi kia. Liên như hình ảnh của một cây non nớt đang cố vươn ra ánh sáng để tìm kiếm sự sống cho mình, cho cả những kiếp người lầm than, nghèo khổ trong phố huyện kia.

Tâm hồn yêu cuộc sống luôn hướng về phía ánh sáng của Liên còn được thể hiện qua chi tiết công nghệ cờ đoàn tàu chạy qua rồi mới vào đi ngủ. Hình ảnh đoàn tàu là đại diện cho ánh sáng, cho những gì tốt đẹp mà Liên cùng bao người khác trong phố huyện muốn hướng tới. Đoàn tàu như chất chứa bao ước mơ về một cuộc sống tốt đẹp hơn, đoàn tàu từ nơi có ánh sáng đến như khai sáng tâm hồn cho Liên và tất cả con người nơi phố huyện nghèo khổ.

Qua việc miêu tả bức tranh phố huyện nghèo u tối với tiêu biểu là hình ảnh của nhân vật Liên, tác giả Thạch Lam muốn gửi tới bạn đọc một lời nhắn nhủ đó là con người dù phải sống trong kiếp nghèo đói, khổ đau nhưng họ vẫn có tâm hồn đẹp đẽ, họ vẫn luôn hướng về tương lai tươi sáng hơn, trong bóng tối nhưng họ chưa bao giờ ngừng đấu tranh để được vươn ra ánh sáng.